

TEZAU LITURGIC
21 IANUARIE
IOSIF VATOPEDINUL

SLUJBA
SF. CUVIOS
MAXIM GRECUL
DE LA
RADONEJ

ATENA, 2020

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

21 Ιανουαρίου Ἀκολουθία

ἁγ.Μαξίμου τοῦ Γραικοῦ

Ποίημα Γέροντος Ἰωσήφ Μοναχοῦ, Βατοπεδινοῦ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ "Κύριε ἐκέκραξα" ἰσιῶμεν στίχους σι' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῇ ἀσκήσει τὸ πρότερον, τῇ ἀθλήσει τὸ δεύτερον, τῇ προθέσει γέγονας μάρτυς Μάξιμε, ἐν διωγμοῖς ταπεινούμενος, βαστάζων ἐπ' ὤμων σου, τὸν σταυρὸν καὶ ὀδηγῶν, τοὺς λαοὺς πρὸς μετάνοιαν καὶ εὐσέβειαν· τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας κόσμος ὄφθης, ἀπονέμων σαῖς πρεσβείαις, τὸν ἰλασμόν τοῖς τιμῶσί σε.

Τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι, ἐλλαμφθεις τὴν διάνοιαν, τὰ γεῶδη ἅπαντα κατεφρόνησας, καὶ περιῶν ἐξεπαίδευσας, λαοὺς πρὸς εὐσέβειαν, θεολόγῳ διδαχῇ, καὶ τῷ ἔργῳ πατὴρ ἡμῶν, θεία χάριτι, ποδηγῶν πρὸς Χριστὸν πιστῶν τὰ πλήθη, ὀδηγὸς κανῶν καὶ τύπος, καὶ πρεσβευτὴς ἐχρημάτισας.

Τὸ τοῦ Ἄθωνος βλάστημα, καὶ Μονῆς σου ἐντρύφημα, συνελθόντες ἅπαντες σὲ γεραίρομεν, ὡς ἀριστέα πανθαύμαστον, ὡς ἄλλον ἀπόστολον ὡς φωτίσαντα λαούς, ἀληθείας ὑπέρμαχον, ὡς κρατύναντα, εὐσεβείας τὰ δόγματα σπουδῆ σου· καὶ πρεσβεύεις τῇ Μονῇ σου, τὰ σωτηρίας ἐχόμενα.

Προσόμοια ἕτερα. Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πλήρης γενναίου φρονήματος, τῆς σῆς Μονῆς ἀποστάς, τὸν πλησίον ἐζήτησας, ἄλλος ὡς ἀπόστολος, εὐσεβείας ὑπέρμαχος, θυμὸν μισούντων οὐκ ἐδειλίασας, εἰρκτῆ καὶ πόνοις οὐ κατενάρκησας· ὦ τῆς ἀνδρείας σου, Μάξιμε πανόλβιε! διὸ ἡμεῖς, πάντες σὲ γεραίρομεν καὶ μακαρίζομεν.

Πᾶσαν τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἔφοδον, καὶ τῶν φθονούντων ποινάς, ὑπομείνας πραότατα, τὰ τῆς νίκης γέρα σοι, ἐκομίσω μακάριε, τῆς σῆς προθέσεως οὐ διήμαρτες, πεπλανημένους λαοὺς ἐφώτισας, θείαν ἐπίγνωσιν, βίου τὴν ὀρθότητα ποδηγετῶν, μάρτυς τὴν προαίρεσιν, Μάξιμε γέγονας.

Πᾶσαν ὑπερβὰς προσπάθειαν, διὰ τὴν μείζω πασῶν, ἀρετῶν καὶ ἀκρότητα, Μάξιμε μακάριε, ἐν δεσμοῖς ἐκαρτέρησας, ἀμνησικάκως ὡς ὁ Δεσπότης σου, τῶν διωκτῶν σου ὑπερευχόμενος,

τούτων μετέβαλες, τὴν πρὸς σὲ διάθεσιν, μακροθυμῶν· ὅθεν τοὺς τιμώντας σου τὴν μνήμην φύλαττε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Συνέλθωμεν ἐν ἄσμασι σήμερον ἡμεῖς, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ σεπτοῦ ἡμῶν πατρός, καὶ ἰσαποστόλου, Μαξίμου τοῦ θεόφρονος. Οὗτος γὰρ οἰκονομήσας ἀρίστως, τὸ δοθὲν αὐτῷ τάλαντον, ἐμέρισε πανσόφως ὡς πιστὸς οἰκονόμος. Πάντα γὰρ καταλιπὼν, τὸν τοῦ Κυρίου Σταυρὸν ἀράμενος, καὶ τῷ περιβλέπτῳ Ἄθωνι φοιτήσας, ἔξω σαρκὸς καὶ κόσμου ἐγένετο· τὸν πλησίον δὲ ὡς εἰκὸς ἀγαπήσας, τῇ οἰκουμένη ἐπέδωκεν ἑαυτὸν καὶ πεπλανημένους λαοὺς, τοῖς θεοφθόγοις αὐτοῦ λόγοις στηρίξας, φθόνῳ τοῦ ἐχθροῦ διωγμοῖς καὶ θλίψεσιν ἐνήθησεν· ὅθεν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκουμένην, καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν ουρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανειστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν, μετὰ τῆς προσλήψεως, εἷς ἐστὶν Υἱός, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν· διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε Μήτηρ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας
καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ,γ 1).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ
ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς
ἀφρόνων τεθάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος
αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν
ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν
κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ
ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι
ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτοῖς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους
ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν κωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν
αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο
αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν
ἀναλάμπουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ
διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν Ἔθνη, καὶ κρατήσουσι
λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας.
Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ
οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ
ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς
ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ε' 15. Κεφ. στ' 1).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ
μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ.

Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ρομφαίαν· συνεκπολεμήσῃ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσῃ κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσῃ αὐτούς. Καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους Δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε δικαστὰὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις Ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα(Κεφ. δ' 7).

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ

ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιά δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις· καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήση ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Πρῶτον τὸ Ἰδιόμελον τοῦ Ναοῦ. Καὶ εἶτα, τὰ παρόντα τοῦ Ἁγίου Μαξίμου. Ἦχος α΄.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ, Βατοπαιδίου ἡ μάνδρα, ἀβρυνομένη τοῖς ἰδρῶσι καὶ παλαιήμασι τοῦ εὐκλεοῦς βλαστοῦ σου, Μαξίμου τοῦ παμμάκαρος, σὺν πάσαις ταῖς πόλεσι, ἃς λόγῳ τῷ σωτηρίῳ ἐφώτισε· καὶ σὺ σκίρτα καὶ χόρευε, ἢ ἐν Ῥωσσίᾳ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, τοιοῦτον ὁδηγὸν πλουτήσασα, καὶ θεοειδῆ διδάσκαλον, ἀσφαλῶς σε ὁδηγοῦντα, πρὸς σωτηρίους νομάς. Πάντες οὖν κατὰ χρέος τὴν μνήμην αὐτοῦ ἐορτάζοντες, τῷ Σωτῆρι βοήσωμεν· Φιλάνθρωπε Κύριε, ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου θεράποντος πρεσβείαις, δίδου ἡμῖν τὰ ἐλέη σου καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἦχος β΄.

Ἐξ ἀσκητικῶν ιδρώτων, πρὸς Ἀποστολικοὺς ἀπεδύσω ἀγῶνας, ἐν θεολήπτῳ ψυχῇ, καὶ ῥοπῇ τῇ ἄνωθεν, θεηγόρε πάτερ Μάξιμε· τῆς ἀληθοῦς γὰρ σοφίας, μύστης γενόμενος, δοκησισόφων φληναφήματα, καὶ αἰρετικῶν γλωσσαλγίας, τῷ σῶ λόγῳ διήλεγξας καὶ πόρρω ταῦτα ἀπέρριψας, τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος. Διὸ Χριστὸς ὁ Κύριος τοὺς σοὺς καμάτους δεξάμενος, περιφανῶς σε ἐδόξασε, καὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας κληρονόμον ἀνέδειξεν· ἧς καὶ ἡμεῖς ἀξιωθείημεν, ταῖς πρὸς αὐτὸν πρεσβείαις σου.

Ἦχος δ΄.

Τῆς κεκρυμμένης ἐν Χριστῷ ζωῆς, καρποφορῶν τὴν λαμπρότητα τοὺς ποικίλους πειρασμοὺς καὶ θλίψεις καὶ βασάνους, ἀνενδότως ἤνεγκας, θεοφόρε πάτερ Μάξιμε· δι' ὧν ὡς χρυσὸς ἐν καμίνῳ δοκιμασθεῖς, ὑπὲρ ἥλιον ἔλαμψας, καὶ τῶν παθῶν τοῦ Σωτῆρος, σύμμορφος γέγονας· καὶ νῦν τῆς δόξης αὐτοῦ κατατρυφῶν καὶ τῷ τῆς ὁμολογίας στεφάνῳ λαμπρῶς πεποικιλμένος, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Τὸν ἐν σοφίᾳ περιφανῆ, καὶ ἐν ἱεροῖς ἀγῶσιν ἀριστεύσαντα, Μάξιμον τὸν φερωνύμως μέγαν, πᾶς ὁ τοῦ Θεοῦ λαὸς καὶ ἐξαιρέτως ὁ Ἄθως, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ κατὰ Παῦλον, ὡς αὐτοῦ ζηλωτῆς, ἐν κόποις καὶ θλίψεσιν ὑπερβαλ-

λώντως, καὶ ἐν φυλακαῖς περισσοτέρως, ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας δοκιμαζόμενος, τὴν ζωὴν διελήλυθε· καὶ νῦν μακαρίων ἐπάθλων κατατρυφῶν, καὶ θέσει θεοούμενος, αἰτεῖται πᾶσιν ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, καὶ τὸ θεῖον ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὶ ἰκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος α'.
Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῇ φιλοσόφῳ σπουδῇ σου, τὸν ἔξω ἄνθρωπον, ἐπλούτησας θεόφρον, καὶ ἀσκήσει τὴν χάριν, τῶν θείων ἀποστόλων ἔνδον λαβῶν, Ἐκκλησίας τὸ πλήρωμα, ταῖς διδαχαῖς σου, στηρίξας ἀθλητικῶς, ταύτας Μάξιμε ἐσφράγησας.

Στίχ. *Τίμιος ἐναντίου Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.*

Τὴν τῶν Πατέρων ζηλώσας, θείαν παράδοσιν, πράξει καὶ θεωρία τὸν σὸν βίον τυπώσας, ἐσφράγισας ἀγάπη λαοὺς νουθετῶν, καὶ Ἐκκλησίας τὰ δόγματα, τῇ θεολόγῳ σου γλώσση ἐπικροτῶν,

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον· ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

Τοῦ Βαπτιστοῦ σὺ τὸν ζῆλον, ἐκμιμη-
σάμενος, μετάνοιαν διδάσκεις τοῖς λαοῖς θεῖε
πάτερ, πλὴν φθόνῳ τῶν κρατούντων διαβληθεὶς, τῇ
εἰρκτῇ κατακέκλεισαι, χρόνοις τριάκοντα Μάξιμε
καὶ εὐχαῖς, ἐπεσφράγησας τὸν βίον σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ὅσιε πάτερ, τοῦ Παρακλήτου φωτὶ ἐλλαμφθεὶς,
ποταμοὺς ὑδάτων ζωῆς ἀνέβλυσας, καὶ διψῶντας
λαοὺς ἐνδεία τηκομένους, εἰς λειμῶνας ζῶντας
μετέβαλες· τὰ ἥθη δὲ τούτων ἀναπλάσας, λαὸν
Κυρίου τούτους ἀπετέλεσας. Ἀποστόλων καὶ
μαρτύρων κοινωνήσας τοῖς ἄθλοις, ὁμολογία τὸν
βίον σου ἐσφράγισας, καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς τοὺς μι-
σθοὺς ἀπολαύων, μέμνησο καὶ ἡμῶν Μάξιμε
πανθαύμαστε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ ποιητὴς καὶ Λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς
ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ
ἐνδυσάμενος, τῆς πρῶην κατάρας, τὸν Ἀδὰμ ἠλευ-
θέρωσε. Διὸ σοὶ Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ
Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως τό, Χαῖρε, τοῦ
Ἀγγέλου· Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη,
καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.
Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀσκήσει τὸ πρότερον, παιδαγωγήσας σαυτὸν, ἐν ὄρει τοῦ Ἄθωνος, καὶ νεκρωθεὶς τῷ Θεῷ, τὸν κόσμον κατέλαβες· μέγας φανεὶς παμμακαρ ἰσαπόστολος νέος, ἔστρεψας πλανωμένους εἰς ὁδοὺς τοῦ Κυρίου, διὸ θεόφρον Μάξιμε, ἡμῶν μνημόνευε.

Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόλε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡῼ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.
Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ὡς πολῦτιμον κόσμον ἡ σὴ Μονή, τὴν ὁσίαν σου μνήμην καταπλουτεῖ, τιμῶσα τοὺς ἄθλους σου, τὰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς καὶ ἐκτὸς αὐτῆς, σωτηρίαν κόσμῳ, αἰεὶ μεταδίδοντας, καὶ καρδίας πάντων, πιστῶν κατευφραίνοντας· ὅθεν συνελθόντες, τὴν ἁγίαν σου μνήμην, τελοῦμεν γηθόμενοι, τὸν Χριστὸν μεγαλύνοντες· τῆς Μονῆς σου ἀγλαΐσμα, πρέσβευε τῷ μόνῳ Θεῷ, τῶν πταισμάτων, ἄφεσιν

δοθῆναι ἡμῖν τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τοὺς θεῖους ἀγῶνας σου.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὴν εἰκόνα σου Δέσποινα τὴν σεπτὴν, Βηματάρισαν πόθῳοι ταπεινοὶ, τιμῶμεν δοξάζοντες, τὸν πανάγιον τόκον σου, τῶν πονηρῶν δαιμόνων, τὸν πόλεμον ἄμβλυτον, καὶ ἀπαθείας αἴγλη ἡμᾶς χειραγώγησον, τὰς μεμολυσμένας τῆς καρδίας ἐννοίας, ῥοαῖς κατανύξεως καὶ δακρῦων ἀπόπλυνον, ἵνα πόθῳ σοὶ κράζομεν· πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν παισμάτων δοῦναι ἡμῖν ἄφρουν, σὲ γὰρ μόνην πλουτοῦμεν, βεβαίαν ἀντίληψιν.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ὑπετάγης τῷ Θεῷ, καὶ ὑπετάγη σοὶ σοφὲ, σαρκὸς τὰ πάθη καὶ ὁ νοῦς, τῆς ἀπαθείας τῷ φωτί, τῇ θεωρίᾳ τοῦ κρείττονος κατελάμθη· σοφία παιδευθεὶς, τὰ θεῖα πάσχων λαλεῖς, καὶ γέγονας ποιμὴν, σώζων ἐκ πλάνης λαοὺς, πνεύματος θεοῦ ὄφθης δοχεῖον, τοῦ ἀπροσίτου καὶ θεοῦ φωτός. Μάξιμε θεῖε, τῶν σὲ τιμώντων, μέμνησο παμμακάριστε.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἀπειρόγαμε Ἄγνη, πῶς συλλαμβάνεις ἐν γαστρὶ; τῶν ἀπάντων τὴν πνοήν, περιλαμβάνοντα

χερσί; φράσον ἡμῖν τὸν λόγον τοῦ μυστηρίου σου· πανάληθες ἐστί· τοῦτο ὃ ἄνθρωπε, καὶ παῦσαι ἐρευνῶν τὸ ἀκατάληπτον· ὕψος καὶ βάθος, μῆκος καὶ πλάτος, τῆς ἀπορρήτου λοχείας μου· νικᾷ γὰρ τοῦτο, ἔννοϊαν πᾶσαν, τῶν βροτῶν καὶ Ἀγγέλων.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Δεσμοῖς προσωμίλησας, καὶ φυλακαῖς ζοφεραῖς, ὡς φύλαξ καὶ πρόβολος, τῶν Ὁρθοδόξων θεσμῶν, θεόσοφε Μάξιμε· ὄθεν καὶ μαρτυρίου, τὸν ἀγῶνα ἀνύσας, ὠφθης Ὁσιομάρτυς, εὐκλεῆς τοῦ Σωτῆρος, αἰτούμενος ἡμῖν, φῶς θεῖον καὶ ἔλεος.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἐχθοῖς παρατάχθητι, τοῖς πολεμοῦσιν ἡμῖν, δεινῶς γὰρ ἐπέβησαν, τῇ κληρουχίᾳ τῇ σῆ, Μαρία Παντάνασσα· ὄλεσον αὐτοχείρως, τῶν βαρβάρων τὰ θράση, γνώτωσαν τὴν ἰσχὺν σου φιλοπόλεμα ἔθνη, τῷ θεῷ σου νεύματι τούτων ἀπάλλαξον.

Τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Στίχ. *Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον· ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.*

Εὐαγγέλιον Ὁσιακόν (βλ. σι' Δεκεμβρίου).

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Τὸ τῆς Μονῆς ἡμῶν θρέμμα, Μάξιμον τὸν Ἱερώτατον, τὸν διπλῆν τὴν χάριν λαβόντα, Ὁσίου καὶ διδασκάλου· τὸν τῇ ὁμολογίᾳ τὸν βίον σφραγίσαντα, ἐπαινέσωμεν σήμερον φιλέορτοι. Ὅς καὶ πρεσβεύει, σὺν τοῖς λοιποῖς ἡμῶν Πατρᾷσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου Παραμυθίας.

Ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

*Υγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν, καὶ τὴν αἴγυπτίαν
μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· τῷ
λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.*

Συμπάθειαν ἔχουσα μητρικὴν, ἐπόμβρησον πᾶσι, οἰκτιρμῶν σου τὸν γλυκασμόν, ὡς παραμυθία ἡμῶν Κόρη, ἵνα ρυσθῶμεν πικρᾶς καταθλίψεως.

Πηγὴ συμπαθείας τῆς θεϊκῆς, Κεχαριτωμένη, παραμύθησαι μουσικῶς, ἡμῶν τὰς καρδίας Θεοτόκε, ἵνα ρυσθῶμεν βελῶν τοῦ ἀλάστορος.

Ἐψίστου ἀνάκτορον παμφαές, φωτὶ τῷ ἄλλῳ, διασκέδασον ὀλικῶς, δεινῆς ἀθυμίας μου τὸ σκότος, Παραμυθία ἡμῶν καὶ παράκλησις.

Ῥανῖσι τῶν θείων σου δωρεῶν, Εἰκῶν σου ἡ θεία, καταρδεύει πάντας ἡμᾶς, τοὺς πίσει αὐτῇ προσερχομένους, Παραμυθία τῇ σῇ ἀγαθότητι.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Μαξίμου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:
«ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΝ ΚΛΕΙΝΟΝ ΓΕΡΑΙΡΩ.
ΙΩΣΗΦ».

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Βεβαρημένον τοῖς πολλοῖς μου παισίμασι, τὸν νοῦν Φιλάνθρωπε, φώτισον καὶ λῦσον, τὴν ἐμὴν διάνοιαν, ὅπως ὑμνήσω Μάξιμον, τὸν σὸν δοῦλον ἀξίως, καὶ τὸν αὐτοῦ μέγαν ἔπαινον, πλέξω εὐφροσύνως γηθόμενος.

Ἀρματηλάτην τὸν ἐχθρὸν κατέτρωσε, τὸν νοητὸν Φαραῶ, νεανικῶς τοῦτον, ἄρδην ἐξεφαύλισε· τὴν γὰρ ἠθῶν σεμνότητα, τοὺς λαοὺς κατηχήσας, τῆς εὐσεβείας τοῖς δόγμασι, Μάξιμος ὁ θεῖος ἐπαίδευσε.

Ταῖς φωτοβόλοις ἀρεταῖς κοσμούμενος, ὡς πανοπλίαν Χριστοῦ, ὀλολαμπῆς ἄλλος, ἀνεφάνης ἥλιος, καταφωτίζων ὅσιε, τοὺς λαοὺς διδαχαῖς σου, καὶ τῶν αἱρέσεων πρόρριζον, πᾶσαν τὴν ἀπάτην ἀνέσπασας.

Οἱ τῆς Μονῆς σου ἀδελφοὶ τιμῶσί σου, τὴν μνήμην Μάξιμε, καὶ ἐνθέου βίου, τρόπαια κηρύττουσι, καὶ τὴν ἀνδρείαν κάθειρξιν· ἐν φυλακῇ γὰρ ζοφώδη, δεκαετῆς ἤνυσας, ὥσπερ τις Ἰὼβ καρτερώτατε.

Θεοτοκίον.

Πρὸς σὲ τὴν σπλάγχνοις δεξαμένην Ἄχραντε, τὸ πῦρ τὸ ἄστεκτον, νῦν ἐκβοῶ πίστει, τῆς γεέννης ῥῦσαί με, καὶ τῆς ἀποκειμένης μοι, διὰ πλῆθος πταισμάτων, κολάσεως ἐλευθέρωσον, σοῦ ταῖς μητρικαῖς παρακλήσεσιν.

Καταβασία.

Χέρσον ἀβυσσοτόκου πέδου ἥλιος, ἐπεπόλευσέ ποτε· ὡσεὶ τεῖχος γὰρ ἐπάγη, ἐκατέρωθεν ὕδωρ, λαῶ πεζοποντοποροῦντι καὶ θεαρέστως μελπουντι· Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ῥδὴ γ'. Τῆς Θεοτόκου. Ὁ Εἰρμός.

Οὐρανίας ἀψῖδος ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομῆτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφειῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε Φιλάνθρωπε.

Ἰλαρότητος χάριν, ἢ σὴ μορφὴ Ἄχραντε, ἢ τετυπωμένη Εἰκόνι, τῇ παναγία σου, παρέχει ἅπασι, καὶ ψυχικὴν ἀθυμίαν, διαλύει Δέσποινα, τῶν προσιόντων σοι.

Δὸς κάμοι τῷ σῷ δούλῳ, τῷ ταπεινῷ Ἄχραντε, ὡς παραμυθία ἀπάντων καὶ καταφύγιον, τὴν σὴν βοήθειαν, ἵνα ῥυσθῶ τῆς μανίας, καὶ τῆς δολιότητος, τοῦ πολεμήτορος.

Ὡς ἐλάλησας πάλαι, ὑπερφυῶς Ἄχραντε, ἐκ τῆς σῆς ἀγίας Εἰκόνης, οὕτω νῦν φώνησον, ἐν τῇ καρδίᾳ

μου, παραμυθίας τὸν λόγον, ἅπασαν διώκοντα, ἐχθροῦ ἐπήρειαν.

Νέκρωσόν μου Παρθένε, τὸ τῆς σαρκὸς φρόνημα, καὶ ζωῆς ἁγίας τῷ πόθῳ, τὸν νοῦν μου πτέρωσον, πρὸς τὰ οὐράνια, καὶ παρακλήσεως θείας, τὴν τεθολωμένην μου, καρδίαν πλήρωσον.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ἀνακαθάρας σου τὸν νοῦν, ἐν πράξει καὶ θεωρίᾳ, θεολόγος ὄντως πάτερ ἐγένου, καὶ διδάγματα σοφά, συγγράφων διετέλεσας, καὶ ἐκκλησίας κόσμος, λαμπρὸς ἐδείχθης μακάριε.

Ἰχνηλατῶν πάση σπουδῇ, τοῖς βήμασι τῶν πατέρων, μιμητῆς τούτων ἐδείχθης θεόφρον, καὶ ἐπ' ὤμων τὸν Σταυρὸν, ὁδὸν στενὴν διήνυσας, καὶ νῦν γῆν τῶν πραέων, σὺν τούτοις Μάξιμε εἴληφας.

Δοκιμασθεὶς ὥσπερ χρυσός, ἐν τῇ καμίνῳ τῶν πόνων, νικητῆς τροπαιοφόρος ἐγένου, εὐσεβείας προφανῶς, τῷ ζήλῳ πυρπολούμενος, ἐπινικίοις ψάλλων, ὧδαῖς τῷ σὲ χαριτώσαντι.

Ἰσχὺν σὺ πάτερ εἴληφάς, καὶ ζήλῳ πεπυρσευμένος, τὰς κιβδήλους διδαχὰς τῶν ἀφρόνων, διεσκέδασας ὀρθαῖς, διδασκαλίαις Μάξιμε· τὴν γὰρ Θεοῦ Σοφίαν, πανόσιε κατεπλούτησας.

Θεοτοκίον.

Ὁ συναΐδιος Πατρί, καὶ Πνεύματι Θεὸς Λόγος,
ἀναπλάσαι βουληθεὶς τὸν γενάρχη, καθ' ὑπόστασιν
σαρκί, ἐν σοὶ Ἄγνη συνείληπται, ἀγιωτέραν πάντων,
σὲ Θεομήτορ εὐράμενος.

Καταβασία.

*Τὸ στερέωμα τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων, στερέωσον,
Κύριε τὴν ἐκκλησίαν, ἣν ἐκτήσω, τῷ τιμίῳ σου αἵματι.*

Μετὰ τὴν αἴτησιν. Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ταχὺ
προκατάλαβε.

Τῆς θείας λαμπρότητος, καταυγασθεὶς τῷ φωτί,
τὸ σκότος ἀπήλασας τῶν ὀλεθρίων παθῶν, πατὴρ
ἡμῶν Μάξιμε· ἔφθασας ἀπαθείας, περιπόθητον ὕ-
ψος, δόξης ἀδιαδόχου, ἐπαξίως μετέκων, σκηνώσας
εἰς ἄδυτον φῶς, τῆς βασιλείας Χριστοῦ.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἄγνη ἀπειρόγαμε, Χριστιανῶν ἡ ἐλπίς· πτωχῶν
ἀντιλήπτρια, τῶν θλιβομένων χαρὰ, πενθούντων
παράκλησις, ρῦσαι με συσχεθέντα, πειρασμοῖς
ἀδοκῆτοις· ἴασαί με νοσοῦντα, κατὰ σάρκα καὶ
πνεῦμα, πρὸς σὲ γὰρ κατέφυγον μόνη πανάχραντε.

Ἦδὴ δ'. Τῆς Θεοτόκου. Ὁ Εἰρμός.

*Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ
μυστήριον· κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου
τὴν θεότητα.*

Ἰσχὸν θεϊαν παράσχου μοι, ὦ Παραμυθία Παρθένε Δέσποινα, ὡς ἂν πάσης περιγένωμαι, τοῦ ἐχθροῦ ἀπάτης καὶ σκαιότητος.

Δολερῶν ἐπιθέσων, ρῦσαι με Παρθένε τοῦ παναλάστορος, καὶ τὴν λύπην διασκέδασον, τῆς ψυχῆς μου Κόρη τῆ σῆ χάριτι.

Ἰερὸν παραμύθιον, πέλει ἡ Εἰκὼν σου ἡ χαριτόβρυτος, ἣ προσπίπτοντες λαμβάνομεν, Κόρη εὐφροσύνην τὴν οὐράνιον.

Δεσμοῖς Κόρη με σύνδησον, τῆς τοῦ σοῦ Υἱοῦ τερπνῆς ἀγαπήσεως, καὶ τὸ ἄλγος παραμύθησαι, τῆς λελυπημένης διανοίας μου.

Τοῦ Ἁγίου. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ὑπὲρ Χριστοῦ, παθεῖν ἀγάπης ἐλόμενος, ἔξω κόσμου καὶ πατρίδος γέγονας, τὴν ἐμπαθῆ σάρκα καὶ θνητὴν, καὶ τὰς κάτω φέρειν προφάσεις ἀποδυσάμενος, τὸ ὕψος ἀπαθείας καὶ τῆς θεολογίας, ἀπεκόμισας Μάξιμε χάρισμα.

Μάρτυς κλεινός, τῆ προαιρέσει γενόμενος, τῶν μισούντων, μάστιγας ὑπέμεινας, καὶ τὰ δεσμὰ φέρεις καρτερῶν, καὶ εἰρκτὴν ζοφώδη, ἐν ἣ ἐκ φθόνου σε ᾄκιζων, δοκοῦντές σε κωλύειν, τοῦ κράζειν ἀνενδότως, τῆ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ἀνακραθείς, ὅλος ἀγάπη τοῦ κτίσαντος, οὐκ ἐπαύσω, τῶν πολλῶν ἀγώνων σου, τὰς ἀμοιβάς,

ἔχων κατὰ νοῦν, καὶ μονὰς τὰς πλείστας, ὥσπερ ὁ Κύριος ἔφησεν, διὸ καὶ μέχρι τέλους, διετέλεις κραυγάζων, τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Εὐλον ζωῆς, ἀθανασίας παράδεισος, ὁ ὡραῖος, Κόρη ἀναδέδειξαι, ἐν ᾧ ζωῆς, καρπὸς φυτευθεῖς, τοῦ Θεοῦ ὁ Λόγος, κυοφορεῖται καὶ τίκτεται, ὁ πᾶσιν ἀποστάζων ζωηφόρους ἐλπίδας, τοῖς πιστῶς Θεοτόκον φρονουσί σε.

Καταβασία.

Ἐκάλυπεν Οὐρανοῦς ἡ ἀρετὴ σου Χριστέ· τῆς κιβωτοῦ γὰρ προελθῶν, τοῦ ἀγιάσματος σου, τῆς ἀφθόρου Μητρός, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου ὄφθης ὡς βρέφος ἀγκαλοφορούμενος, καὶ ἐπληρώθη τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως.

Ῥδὴ ε΄. Τῆς Θεοτόκου. Ὁ Εἰρμός.

Φώτισον ἡμᾶς, τοῖς προστάγμασί σου, Κύριε, καὶ τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ, τὴν σὴν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν φιλάνθρωπε.

Ὅλη παμφαῆς, μυστικῇ ἐπισκιάσει σου, πέλει Κόρη ἡ Εἰκὼν σου ἡ σεπτὴ, ἣν Παραμυθίαν, πίσει ὀνομάζομεν.

Ἐψωσον ἡμᾶς, πρὸς ὑψώσεις βίου κρείττονος, τοὺς ζητοῦντας τὴν θερμὴν σου ἀρωγὴν, ὡς ἀληθῆς, παραμυθία ἡμῶν Δέσποινα.

Χαίρει ἡ Μονή, τὴν Εἰκόνα σου κατέχουσα, τοῦ Βατοπαιδίου τὴν σεπτὴν, παραμυθουμένην, Κόρη τοὺς προστρέχοντας.

Ἄνωθεν ἡμᾶς, παραμύθησαι Πανάμωμε, νοερᾷ ἐπισκιάσει σου Ἄγνη, καὶ τὸ νέφος, τῶν παθῶν ἡμῶν διάλυσον.

Τοῦ Ἁγίου. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Ἰερεὺς ὡς τις ἄλλος, αἴγλη τῆ τοῦ Πνεύματος, πάτερ ἀπήστραψας, θεολόγῳ γλώσση, εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον, σκότει ἀγνωσίας, τοὺς ἐκ βορρᾶ λαοὺς φωτίζεις, ἐπιστρέφων ἐκ πλάνης τοῖς λόγοις σου.

Μετανοίας τοῖς πόνοις, πάθη καθηράμενος, ναὸς πανέντιμος, ὅλος τοῖς πατρᾷσι μιμητῆς ἐχρημάτισας ὅσιε, ἀρετῶν δοχεῖον, ὅλον σαυτὸν μεταμορφώσας, ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν τῆ χάριτι.

Ὅρει θείῳ ἐν Ἄθῳ, πρότερον οἰκήσας ὅσιε Μάξιμε, τοῖς σοφοῖς πατρᾷσι ὑπετάγης φρονίμως μακάριε, καὶ δικαίως ὄφθης, χαρίτων πλήρης τῶν ἐκείνων, καὶ διδάσκεις ἃ πείρα μεμάθηκας.

Θεοτοκίον.

Νῦν σε τεῖχος πλουτοῦντες, καὶ τῆ προστασία σου περιφρουρούμενοι, σῆ δὲ θεία δόξη, ἐγκαυχώμενοι σὲ μακαρίζομεν, σὺ γὰρ Παναγία, τὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν πηγάζεις, εὐφροσύνην καὶ τὴν ἀγαλλίασιν.

Καταβασία.

Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας συμβολικῶς, ἐν θρόνῳ ἐπηρμένῳ Θεοῦ, ὑπ' Ἀγγέλων δόξης δορυφορούμενου, ὦ τάλας! ἐβόα, ἐγώ· πρὸ γὰρ εἶδου σωματούμενου Θεοῦ, φωτὸς ἀνεσπέρου καὶ εἰρήνης δεσπύζοντα.

Ῥδὴ στ'. Τῆς Θεοτόκου. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν δέησιν, ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ ἄδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Ῥεόντων, τῆς προσπαθείας τὸν νοῦν μου, καὶ τοῦ ἄχθους τῆς πικρᾶς ἀθυμίας, Παραμυθία Πανάμωμε Κόρη, ὡς συμπαθείας ἀμέτρητον πέλαγος, ἀπάλλαξον ἐκδυσωπῶ, καὶ χαρᾶς τὴν καρδίαν μου πλήρωσον.

Ἰσχύος, Παραμυθία Παρθένε, ἀναβλύζει θεϊκῆς διαδόσεις, καὶ καταθλίψεως πάσης ἐλαύνει, ἡ παναγία Εἰκὼν σου σκοτόμαιναν· διὸ κηρύττομεν ἀεὶ, τὴν πολλὴν πρὸς ἡμᾶς σου χρηστότητα.

Ναμάτων, τῶν μυστικῶν ἐπομβρία, ἀθυμίας καὶ ἀνίας καὶ λύπης, σβέσον καὶ παῦσον τὴν φλόγα εἰς τέλος Παραμυθία Παρθένε πανύμνητε, καὶ δρόσιόν μου τὴν ψυχὴν, ἐν τῇ αὔρα τῆς σῆς ἀγαθότητος.

Κατεῖδε, τὴν ἀλλαγὴν τῶν προσώπων, ἐν τῇ θείᾳ σου Εἰκόνι Παρθένε, Βατοπαιδίου πληθὺς μοναζόν-

των, καὶ τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν σου ἦνεσαν· ὅτι διέσωσας αὐτούς, πειρατῶν φοβερᾶς ἐπιθέσεως.

Τοῦ Ἁγίου. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Καὶ σὺ μονῶν κορωνίς, ἀγάλλου νῦν Βατοπαίδιον, σοῦ ἀνυμνοῦσα υἱοῦ τὰ ἀνδραγαθήματα, ἀσκήσει τὸ πρότερον καὶ ὁμολογία, τὴν ζωὴν αὐτοῦ σφραγίσαντος.

Λιμένος πρὶν τοῦ καλοῦ, Βατοπαιδίου τὸ στάδιον, εἰσῆλθες κατρερικῶς καὶ διπλοῦν τὸν στέφανον, ἀπειληφας ὅσιε, τὸν διπλοῦν ἀγῶνα, ἐκτελέσας ἐντελέστατα.

Εἰρήνης ὄντως υἱός, ἐφάνης Μάξιμε ὅσιε, κατ' ἄμφω σῶμα καὶ νοῦν, εἰς ἓν ἐνηρμόνισας, καὶ λαοὺς τοῖς ἤθεσι, περιπλανηθέντας ἐπανέφερες τοῖς λόγοις σου.

Ἰάτρευσον καὶ ἡμῶν, τὰ πάθη πάτερ καὶ τραύματα, ἃ ὁ ἐχθρὸς πολεμῶν, δολίως ἐργάζεται, καὶ σῶζε τὴν Μάνδραν σου, τῆς ἀγνῆς Παρθένου, τὴν γεραίρουσαν τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Νηδύος ὄφθης ἐκόν, ἐξ ἀπειράνδρου γεννώμενος, ὁ ἄσαρκος ὡς Θεός, Χριστὲ σαρκοφόρος δέ, ὡς ἄνθρωπος πέφυκας, οὗ τῆς ἐμφερείας, οἱ πιστοὶ τὸ εἶδος σέβομεν.

Καταβασία.

Ἐβόησέ σοι, ἰδὼν ὁ πρέσβυς, τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ σωτήριον, ὃ λαοῖς ἐπέστη· ἐκ Θεοῦ Χριστέ, σὺ Θεός μου.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Βατοπαιδίου τῆς Μονῆς τὸ θεῖον βλάστημα, καὶ μοναστῶν τὸ ιερῶτατον ἐντρύφημα, θεῖον Μάξιμον, πρεπόντως ἀνευφημοῦμεν· ἐν ἀσκήσει γὰρ τὸ πρότερον διέπρεψε, καὶ Ἀπόστολος ὡς ἄλλος ἔθνη ἔσωσε· διὸ κράζομεν· Χαίροις πάτερ ιερῶτατε.

Ὁ Οἶκος.

Τὸ τῆς Πανάγνου θεοφρούρητον Ὅρος, πολλαπλῶς σωτήριον ἀναδειχθέν, ποικίλως τοῖς πᾶσι παρέχει ἀντίληψιν. Καὶ τοῖς μὲν ἐν μετανοία ζητοῦσι τὸ θεῖον ἔλεος, τὰ κρεῖττω χαρίζεται. Τοὺς δὲ ὑπερβαλλόντως ἀγωνιζομένους, πατέρας ὁσίους καὶ δικαίους, χάριτος θείας πεπληρωμένους ἀναδείκνυσι. Ὡν εἷς καὶ ὁ παρ' ἡμῖν σήμερον τιμώμενος, ἐπὶ τῇ διπλῇ αὐτοῦ προσφορᾷ, Ὁσίου τε καὶ Διδασκάλου· διὸ εἰκότως αὐτῷ κράζομεν· Χαίροις, πάτερ ιερῶτατε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Μαξίμου τοῦ Βατοπαιδινού,

νέου Ὁμολογητοῦ καὶ Φωτιστοῦ τῆς Ῥωσσίας, τοῦ
καλουμένου Γραικοῦ.

Στίχοι.

Μάξιμος μέγας τῇ κλήσει καὶ τῷ βίῳ,
Μεῖζων δὲ νῦν τοῖς Νόοις συγχορευών.

Εἰκάδι τε πρώτη Μάξιμος, κεκλήσκετο εἰς πόλον
εὐρύν.

Ταῖς τῆς Παναχράντου Σου Μητρὸς καὶ πάντων
σου τῶν Ἁγίων πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον
ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Τῆς Θεοτόκου. Ὁ Εἰρμός.

*Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας κατανήσαντες παῖδες ἐν
Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς
καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· Ὁ τὸν πατέρων
ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.*

Ὁμβροφόρε νεφέλη, ἡ ὀμβρήσασα κόσμῳ ζωὴν
αἰώνιον, τῆς θείας εὐφροσύνης, τὸν ζωηφόρον ὄμ-
βρον, Θεοτόκε ἐπόμβρησον, Παραμυθία Ἄγνη, τοῖς
στένουσιν ἐν λύπαις.

Ῥάβδῳ θεία Παρθένε, τῆς θερμῆς σου πρεσβεί-
ας καὶ ἀντιλήψεως, ἀπέλασον ὡς κῦνα, ματαίως
ύλακτοῦντα, κατ' ἐμοῦ τὸν πολέμιον, Παραμυθία
Ἄγνη, ἀνθρώπων εὐφροσύνη.

Ἡ γλυκεῖά σου ὄψις, ἐν τῇ θείᾳ Εἰκόνι σου Πα-
ναμώμητε, χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, πληροῖ πᾶσαν

καρδιαν, καὶ πρὸς αἶνον τῆς δόξης σου, Παραμυθία Ἄγνη, τοὺς πάντας διεγείρει.

Γέρας θεῖον πλουτοῦσα, καὶ πηγὴν συμπαθείας Παρθένε Ἄκραντε, Μονὴ Βατοπαιδίου, τὴν θεῖαν σου Εἰκόνα, πάσης θλίψεως ῥύεται, καὶ ὀνομάζει αὐτήν, Παραμυθίαν Κόρη.

Τοῦ Ἁγίου. Παῖδες Ἑβραίων.

Ὅρους ἐπέβης θεωρίας, Μάξιμε θεόφρον τῆ σπουδῇ σου, καὶ ὑψώσεις Θεοῦ, ἀνέλαβες κραυγάζων, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νέμοις τοῖς πόθῳ σου τελοῦσι, τὰ μνημόσυνα συγγνώμην θεῖε πάτερ, τοὺς ὑμνοῦντας δὲ νῦν, φώτισον μελωδοῦντας, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γένους ποτὲ τοῦ φωτισθέντος, πάτερ μνήσθητι καὶ πρέσβευε σωθῆναι, ἐξ ἀθέων δεινῶς, κρατούντων ἐν τῇ χῶρα, καὶ κωλυόντων ψάλλειν νῦν· ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἐν ταῖς ζάλαις ἐφεῦρόν σε λιμένα, ἐν ταῖς λύπαις χαρὰν καὶ εὐφροσύνην, καὶ ἐν ταῖς νόσοις ταχινὴν βοήθειαν, καὶ ἐν τοῖς κινδύνοις, ῥύστην καὶ προστάτιν, ἐν τοῖς πειρατηρίοις.

Καταβασία.

*Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα, Παῖδας θεολογήσαν-
τας, καὶ Παρθένω ἀκηράτῳ ἐνοικήσαντα, Θεὸν Λό-
γον ὑμνοῦμεν, εὐσεβῶς μελωδοῦντες· Εὐλογητὸς ὁ
Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.*

Ῥδὴ η΄. Τῆς Θεοτόκου. Ὁ Εἰρμός.

*Τὸν Βασιλέα, τῶν οὐρανῶν ὄν ὑμνοῦσι, στρατιαὶ
τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα
τοὺς αἰῶνας.*

*Ἐξ ἀθυμίας, καὶ συνοχῆς ὀλεθρίας, ἀπολύτρω-
σαι Παραμυθία Κόρη, τοὺς ὑπερυψοῦντας, τὸν
ἄφραστόν σου τόκον.*

*Ῥεῖθρον Παρθένε, τῆς νοητῆς εὐφροσύνης, πᾶσι
βλύζουσα πηγὴ ὡς εὐσπλαχνίας, σβέσον μου τὴν
φλόγα, παθῶν τῶν ψυχοφθόρων.*

*Ἀγγέλων δόξα, καὶ παραμύθιον μέγα, βροτῶν
πέλουσα Παραμυθία Κόρη, πάσης ἀθυμίας, ἀπάλ-
λαξον τὸν νοῦν μου.*

*Στρέψον τὴν λύπην, Παραμυθία Παρθένε, τῆς
καρδίας μου εἰς θείαν εὐφροσύνην, καὶ τῆς ἐπηρεί-
ας, ἐχθροῦ ἀπάλλαξόν με.*

Τοῦ Ἁγίου. Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ.

*Ῥητόρων ἐδείχθης κληρονόμος, θεοφθόγγων
τῶν θείων Ἀποστόλων, τὴν τούτων ὁδὸν ἐβάδισας*

προθύμως, γράφων καὶ διδάσκων, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ἀνέτειλέ σοι πρωίμως θεοφόρε, ἡ τῶν ἄνω θρόνων πάρεδρος σοφία, καὶ οἰκονόμος ἄριστος γεγένησαι, ἄξια μερίζων, πᾶσι τοῖς αἰτοῦσί σε, λύσιν τῶν πταισμάτων, ψυχῶν τε σωτηρίαν.

Ἰκέτευε Μάξιμε θεόφρον, τῆς Μονῆς σου φυλάττεσθαι ἀτρώτους, ἐχθροῦ προσβολῶν τοὺς ταύτη παροικοῦντας, τὴν εὐσεβῆ ὁμήγυριν, Κύριον ὑμνοῦντας καὶ ὑπερυψοῦντας εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ῥεόντων τὸ ἄστατον γνωρίσας, ἀπερράγης ὦν νέος ἐκ τοῦ κόσμου· σπουδῆ σοφῆ τῆς ἔξωθεν σοφίας, τ' ἄριστα ἐκλέγων, γέγονας δοχεῖον, Θεοῦ ἡγιασμένον.

Θεοτοκίον.

ὦ φρικτοῦ, Ἰησοῦ μου μυστηρίου! ἐν γαστρὶ πῶς οἴκεις, Ἀχώρητος ὦν φύσει; πῶς τὴν ἐμὴν ἀτρέπτως σὰρκα ἔλαβες, ἦν θεοῖς δι' οἶκτον; πῶς δὲ τὴν τεκοῦσαν ἀγνεύουσαν φυλάττεις;

Καταβασία.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ἀστέκτω πυρὶ ἐνωθέντες, οἱ θεοσεβείας προεσιῶντες Νεανίαί· τῇ φλογὶ δὲ μὴ λωβηθέντες, θεῖου ὕμνου ἔμελλον· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Τῆς Θεοτόκου. Ὁ Εἰρμός.

*Κυρίως Θεοτόκου, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ
σεσωσμένοι, Παρθένε Ἄγνη, σὺν Ἄσωμάτοις χορείαις,
σὲ μεγαλύνουτες.*

Ἰλέω ὄμματί σου, ἴδε τὴν ψυχὴν μου, τὴν τε-
θλιμμένην πολλοῖς ἀμαρτήμασι, Παραμυθία Παρ-
θένε, καὶ δός μοι ἴασιν.

Μανίας τοῦ δολίου, ρῦσαί με Παρθένε, καὶ συ-
νοχῆς πονηρᾶς τε καὶ θλίψεως, ὡς παραμύθιον
πάντων καὶ καταφύγιον.

Οὐράνωσον τὸν νοῦν μου, ἔρωτι τῷ θείῳ, καὶ γε-
ηρῶν θλιβερῶν με ἀπάλλαξον, Παραμυθία Παρθέ-
νε, ἵνα δοξάζω σε.

Ὑμνῶν ἀδιαλείπτως, τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, Πα-
ραμυθία Παρθένε κραυγάζω σοι· ρύου με πάσης
ἀνίας τοῦ παναλάστορος.

Τοῦ Ἁγίου. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ἰκέτευε τρισμάκαρ τῆς σῆς Μονῆς, τὸ βασίλειον
νῦν ἱεράτευμα, τὸ σεβαστόν, μένειν ἠνωμένον καὶ
εὐλαβές, καὶ τὴν ὀρθὴν παράδοσιν, ἣνπερ σὺ
ἐχάραξας ἐν αὐτῇ, φυλάσσειν ἄχρι τέλους, Μάξιμε
θεοφόρε Βατοπαιδίου ἐγκαλλώπισμα.

Ῥραῖός σου ὁ βίος καὶ ἡ σεπτὴ, ἣν ἐτέλεσας
Μάξιμε ἔνθεος, ἀποστολή, ὡς ἱεροκῆρυξ καὶ
φωτιστής, τῆς ἀχανοῦς Ῥωσίδος γῆς, σκότει
ἀγνωσίας καὶ μαρασμῷ, ἣν ἔστρεψας εὐχαῖς σου,

ὀρθῶν δογμάτων πίστιν καὶ τῶν ἠθῶν πρὸς ἐπανόρθωσιν.

Συνέσει καὶ σοφία πνευματικῇ, ἀνεδείχθης διδάσκαλος ἄριστος, θεολογῶν, καὶ Λατίνων θραύων δεινὴν ὄφρυν· τὰ δὲ πατέρων δόγματα, ῥώμη ἀνεκήρυξας καὶ σπουδῇ, τοῦ βίου μαρτυροῦντος· καὶ τῇ ὁμολογίᾳ, ἡ τελευταίη σου ἐστεφάνωται.

Ἡδύνεται αἰσίως ἡ σὴ Μονή, ὡς στεφάνους αὐτῆς τέκνα φέρουσα, περιχαρῶς, Μάξιμε, τὸν Σάββαν τὸν θαυμαστόν, καὶ τὸν κλεινὸν Εὐθύμιον σὺν τῇ δωδεκάδι τῶν Ἀθλητῶν, Γεννάδιον Κοσμᾶν τε, Ἀγάπιον τὸν πάνυ, σὺν Νικοδήμῳ καὶ Νεόφυτον.

Θεοτοκίον.

Φθαρεῖσαν τὴν ψυχὴν μου κλαίω πικρῶς· ἡ τεκοῦσα Θεὸν ὑπεράγαθον ὡς συμπαθῆς, ἴασαι καὶ λύτρωσαι τῶν ἀεὶ, κολαφιζόντων ἄκραντε, καὶ ἐπεμβαίνόντων μοι δυσμενῶν, σωζόμενός σε ὅπως, προθύμως μεγαλύνω, τῆς σωτηρίας μου τὴν πρόξενον.

Καταβασία.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, πάντων τῶν Χριστιανῶν, σκέπε, φρούρει, φύλαττε τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ.

Ἐν νόμῳ σκιᾶ καὶ γράμματι, τύπον κατίδωμεν οἱ πιστοί· πᾶν ἄρσεν τὸ τὴν μήτραν διανοῖγον, Ἁγίου Θεῶ· διὸ πρωτότοκου Λόγου Πατρὸς ἀνάρχου Υἱόν, πρωτοτοκοῦμένου μητρὶ ἀπειράνδρῳ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἁγίου. Ἦχος β'. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Βατοπαιδίου σκίρτα νῦν, σὺν Ὁρει τῷ Ἁγίῳ, Θεὸς γὰρ σοι προβάλλεται, ὡς στέφανους σὰ τέκνα, Μάξιμον θεολόγον, οὗ τὴν μνήμην τιμῶμεν, καὶ σὺν αὐτῷ τοὺς ἅπαντας, μάρτυρας καὶ ὁσίους, σὺν ἀσκηταῖς, εἰς περίχωρόν σου στήσαντας πάλην, καὶ τὸν ἐχθρὸν αἰσχύναντας, χάριτι τῆς Πανάγνου.

Θεοτοκίον.

Τιμιωτέρα πέφυκας, Χερουβείμ τῶν ἐνδόξων, καὶ Σεραφείμ πανύμνητε, τῶν φρικτῶν ἀσυγκρίτως, ἐνδοξοτέρα καὶ πάντων, τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, ἁγιωτέρα πάντα γενε· τὸν γὰρ κτίστην τῶν ὄλων σωματικῶς, ἀπορρήτως τέτοκας Θεοτόκε, ὃν αἴτησαι τοῖς δούλοις σου, λύτρον δοῦναι πταισμάτων.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια τοῦ Ἁγίου, δευτεροῦντες τὸ α'. Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις τῆς ἱεραῆς σου Μονῆς, στέφανος ὄντως ἔπαινός τε καὶ καύχημα, καὶ θεία παραμυθία, τῶν ἐν αὐτῇ μαθητῶν, οὓς διδάσκεις πάτερ ἐκ τοῦ βίου σου, συνέσει κοσμούμενος, ἀρετῶν καταγώγιον· πρᾶος τῷ ὄντι, καὶ εὐθύς τὴν προαίρεσιν, τοῖς αἰτοῦσί σε, τὰ σωτήρια ἔλεγες. Μάξιμε καρτερώτατε, οὐράνιε ἄνθρωπε, ὀρθοδοξίας

ὁ στῦλος, τῶν εὐσεβῶν κήρυξ γέγονας, παιδεύων διδάσκων, καὶ πρὸς θείαν πολιτείαν τούτους ᾠδήγησας. (Δίς).

Ἔχων τὸν εὐσεβῆ λογισμόν, διαφερόντως τῶν παθῶν αὐτοκράτορα, ἐπέβης ἀνεπιστρέπτω, τῇ προαιρέσει ὀρθῶς, θεία θεωρία διὰ πράξεως, θεολόγος θεόληπτος, μυστογράφος σοφώτατος, πύρινος γλῶσσα, τὰς αἵρέσεις φλογίζουσα, ὥσπερ μάχαιρα ὀξυτάτη καὶ δίστομος, πλάνας τὰς ἐκ τῆς Δύσεως, ἀνέτρεψας λόγους σου, Μάξιμε θείων δογμάτων, ἢ ἀκριβῆς ἀναστήλωσις· Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις τὸ τῆς σοφίας σεπτόν, καὶ Θεοῦ Πνεύματος ἀγνὸν καταγώγιον, ἢ κλίμαξ ἦν εἶδε τότε, ὁ Ἰακώβ ἀρετῶν, ὡς ἐκτήσω πάτερ ἱερώτατε· Ἀγάπην τὴν κρείττονα, πρὸς Θεὸν συνεπλήρωσας, καὶ τὸν πλησίον, πρὸ σαυτοῦ σὺ τετίμηκας, τοῖς ποθοῦσι δὲ τὸν Χριστὸν πόθῳ ἔδειξας, Μάξιμε ἱερώτατε, φωτίζων τοῖς λόγοις σου, τὰς ἐκκλησίας στηρίζων, καὶ τῶν ἡθῶν τὴν ὀρθότητα, σφραγίσας τοῖς πόνοις, ὡς ἀπόστολός τις ἄλλος, τὴν μαρτυρίαν σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ κατ' εἰκόνα τηρήσας ἀκέραιον, Μάξιμε πάτερ, πρὸς τὸ καθ' ὁμοίωσιν, δ' ὡς δυνατὸν προσπελάσας, υἱὸς Θεοῦ πρεπόντως κεκλήρωσαι.

Τῆς γὰρ φωνῆς Κυρίου, τοῦ Θεοῦ ἐπακούσας· «στήριξον τὸν ἀδελφόν σου», οὐκ ἔδωκας ὕπνον σοῖς ὀφθαλμοῖς. Τῆς δὲ κρείττονος ὁδοῦ, τὸ πέρασ ἐκπληρώσας, τοῖς βορείοις ἀπεδήμησας λαοῖς, σκότει ἀγνωσίας καὶ ἀχλύει αἱρέσεων πεπλανημένοις· οὓς διδάσκων καὶ φωτίζων ἐπέστρεψας, πρὸς νομὰς σωτηρίου· φθόνῳ δὲ τοῦ ἐχθροῦ διασυρεῖς, φυλακαῖς πολυετῆς ἐκαρτέρησας, σφραγίσας σου τὸ ἔργον δι' ὁμολογίας· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, τῶν πόνων σου τὰ ἔπαθλα κομιζόμενος, μνήσθητι καὶ ἡμῶν, τῶν εὐφημούντων σε.

Καὶ νῦν.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία Μεγάλη, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου, ἡ Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῆ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ψάλλονται τὰ Τυπικά καὶ οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου ᾠδὴ γ' καὶ ζ'.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀσκήσει τὸ πρότερον, παιδαγωγήσας σαυτόν, ἐν ὄρει τοῦ Ἄθωνος, καὶ νεκρωθεὶς τῷ Θεῷ, τὸν κόσμον κατέλαβες· μέγας φανείς παμμακαρ ἰσαπόστολος

νέος, ἔστρεψας πλανωμένους εἰς ὁδοὺς τοῦ Κυρίου,
διὸ θεόφρον Μάξιμε, ἡμῶν μνημόνευε.

Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου. Ἦχος πλ. δ΄. Τῆ Ὑπερμάχῳ.

Βατοπαιδίου τῆς Μονῆς τὸ θεῖον βλάστημα, καὶ
μοναστῶν τὸ ιερῶτατον ἐντρύφημα, θεῖον Μάξιμον,
πρεπόντως ἀνευφημοῦμεν· ἐν ἀσκήσει γὰρ τὸ πρότε-
ρον διέπρεψε, καὶ Ἀπόστολος ὡς ἄλλος ἔθνη ἔσωσε·
διὸ κράζομεν· Χαίροις πάτερ ιερῶτατε.

Τέλος Κοντάκιον, τῆς Ὑπαπαντῆς. Ἦχος α΄.

Ὁ μήτραν παρθενικὴν ἀγιάσας τῷ τόκῳ σου, καὶ
χεῖρας τοῦ Συμεὼν εὐλογήσας ὡς ἔπρεπε,
προφθάσας καὶ νῦν ἔσωσας ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεός·
Ἄλλ' εἰρήνευσον ἐν πολέμοις τὸ πολίτευμα, καὶ
κραταίωσον Βασιλεῖς οὓς ἠγάπησας, ὁ μόνος
φιλόανθρωπος.

Ἀποστολοευαγγέλιον τοῦ Ἁγίου ζῆτει καὶ
Ἰανουαρίου.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις ἡ Μεγίστη καὶ Ἱερά, τοῦ Βατοπαιδίου, ἡ
Μονὴ ἡ Θεοφιλῆς, ὅτι πρὸς τοῖς ἄλλοις, υἱοῖς σου
νῦν κατέχεις, τὸν Μάξιμον τὸν Μέγαν, ὃν μεγα-
λύνομεν.

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον...

